

Arrest

nr. 231 137 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 27 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat C. TORFS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te X, Libanon, op X 1995. U bent van Palestijnse origine, bent Arabische en soennitisch moslima.

U heeft sinds uw geboorte tot aan uw huwelijk bij uw familie verbleven in straat Sabra, aan het vluchtelingenkamp Al Shatila. U komt uit een gezin met vier kinderen. Uw moeder, E. S. (CG X, OV X), verblijft op heden in België.

Zij vertrok samen met u en uw zus, A. S. A. (geboren op 4 juni 2002), naar België. Uw broer, A. S. M. (CG 19/10753, OV 8.758.286), verblijft eveneens in België. Hij diende op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader, A. S. A., en uw zus D. verblijven op heden in Libanon. In 2016 bent u gehuwd met S. H. (geboren in 1983, Palestijnse origine, moslim) en zijn jullie verhuisd naar de straat A. J. in het kamp Shatila. U heeft samen met uw echtgenoot twee kinderen: S. Y. (geboren op 26 oktober 2016) en S. J. (geboren op 5 december 2018).

U heeft in 2017 één semester aan de Arabische Universiteit gestudeerd, richting business en boekhouding. U bent ermee gestopt, zonder reden. U heeft in Libanon verschillende jobs uitgeoefend, zo heeft u in een chocoladefabriek gewerkt, heeft als secretaresse bij een tandarts gewerkt en als laatste job heeft u les gegeven aan kinderen. U bent ermee gestopt omwille van de zorg voor uw zoontje en het huishouden.

Sinds maart 2018 zijn uw problemen met uw echtgenoot begonnen. U had vermoedens dat hij een relatie had met iemand anders, wat hij daarna toegaf. Uw echtgenoot werd sindsdien heel agressief ten overstaan van u. Ondanks u zwanger was sloeg hij u voor de ogen van uw zoon. Omwille hiervan bent u een maand bij uw familie ingetrokken in het huurhuis in Bechamoun. Jullie besloten om zich te verzoenen en u keerde terug naar huis. Het probleem is herbegonnen toen Saraya Al Muqawa, die u op zoek waren naar uw vader, bij u langskwamen om naar uw vader te vragen. Dit gebeurde ongeveer drie keer per maand, er was een aanhoudingsbevel uitgevaardigd tegen uw vader omdat hij er niet mee akkoord ging dat jongeren in zijn café gerekruteerd werden. Uw echtgenoot vroeg u om afstand te doen van uw familie, hij behandelde u opnieuw agressief.

Op 3 oktober 2018 heeft u samen met uw zoontje Y., uw zus A. en uw moeder Libanon verlaten. Jullie reisden via de luchthaven van Beirout, via Ethiopië, Brazilië, Bolivia en opnieuw Brazilië naar Spanje. Vervolgens namen jullie de auto naar België. Op 17 oktober 2018 heeft u, samen met uw moeder, een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Bij terugkeer vreest u problemen omwille van uw vader en het geweld van uw echtgenoot.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: kopies van de eerste pagina van het paspoort van u en uw zoon, jullie originele identiteitskaarten, een kopie van de UNRWA registratie, een kopie van uw huwelijksakte, een medisch bevestiging van bevalling, studiedocumenten, een brief van Spanje van tijdens jullie reisweg, een medisch attest en een geboortebewijs van uw dochtertje J..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming deels baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw broer M. (CG 19/10753, OV 8.758.286) en uw moeder E. S. (CG 18/20140, OV 8.722.938; CGVS p.5, 9-11). In hun hoofde werd een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg wordt ook in uw hoofde een gelijkaardige beslissing genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw broer:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 6, 10; CGVS moeder p. 3, 9; CGVS zus p. 4, 9). U geeft aan dat jullie toegang hadden tot de medische zorg van UNRWA (CGVS p.6). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst ondermijnt de loutere vaststelling dat net uw vader, die de hoofdrol speelt in de door u beweerde problemen, nog steeds in Libanon verblijft in zeer sterke mate de geloofwaardigheid van deze door u beweerde problemen en ook uw verdere verklaringen hieromtrent kunnen deze appreciatie niet ombuigen. U gevraagd te vertellen over de verblijfplaats van uw vader, zegt u "Ik weet niet precies waar mijn vader verblijft. Mijn vader heeft geen vaste verblijfplaats want hij wordt vervolgd door Saraya Al Muqawa en Qiada Al Ama. Hij verandert vaak van adres. Soms bij ons thuis, soms bij mijn zus, soms bij vrienden, soms onbekend.". U geeft duidelijk aan dat hij in Libanon verblijft (CGVS p.4). U gevraagd om uit te leggen hoe het komt dat uw vader nog steeds in Libanon verblijft terwijl hij de kern uitmaakt van de door u beweerde problemen en jullie omwille hiervan dienden te vertrekken, zegt u "Dus mijn vader wou vanaf het begin mee vertrekken, hij wou eerst, ons in veiligheid brengen. Omdat hij veilig was, maar wij niet, wij werden continu lastiggevalen door hun. ... Hij was bang om via de luchthaven te vertrekken. Hij was bang om aangehouden te worden in de luchthaven door de partij of de Saraya." (CGVS p.12). U gevraagd wat u bedoelde met uw verklaring dat uw vader veilig was, geeft u aan "Omdat hij af en toe van adres veranderde, ze konden hem niet bereiken." (CGVS p.12). Het hoeft niet te verwonderen dat deze beweringen totaal niet kunnen overtuigen. In de eerste plaats valt de reden die u geeft, dat uw vader bang was om via de luchthaven te vertrekken en aangehouden te worden en die u zus tevens bevestigt (CGVS zus p.11), totaal in het niets aangezien er alternatieven bestaan voor een legaal vertrek via de luchthaven. Bovendien blijkt dat jullie wél via de luchthaven zijn vertrokken, wat evenmin de reden die u geeft onderbouwt. U geeft aan dat jullie continu werden lastiggevalen en dat uw vader daarom besloot dat jullie eerst in veiligheid gebracht dienden te worden (CGVS p.12). In dit opzicht is het dan totaal niet aannemelijk dat jullie legaal via de luchthaven Libanon verlieten, een manier van vertrek die uw vader zo vreesde (CGVS p.9, 12). U hiermee geconfronteerd, zegt u "Volgens de wetten konden ze niets tegen mij doen, ik was hun doel niet, mijn vader wel." (CGVS p.12) en zegt uw zus "Het is niet tot bij ons geraakt. Hij wordt gezocht." (CGVS zus p.11). Deze verklaring houdt geen steek gezien uw eerdere verklaringen dat jullie continu werden lastiggevalen en jullie noodzaak waren jullie in veiligheid te brengen en een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aangezien dat jullie wel degelijk in deze problemen verwickeld waren geraakt is het niet meer dan logisch dat de vrees die uw vader had om Libanon legaal via de luchthaven te verlaten, ook op jullie van toepassing zou zijn. Het feit dat jullie via de luchthaven legaal zijn vertrokken, en u zelfs verschillende pogingen hiertoe

ondernomen heeft vooraleer uw definitief vertrek, ondermijnt uw geloofwaardigheid en bijgevolg ook de door u beweerde problemen.

Wat betreft uw verklaring dat uw vader veilig was in Libanon aangezien hij geregeld van adres veranderde, dient opgemerkt dat ook dit niet kan overtuigen. U geeft aan "Met veiligheid bedoelde ik, dat hij moest onderduiken eigenlijk, hij was niet vrij om buiten te gaan." (CGVS p.12). U geeft aan dat hij nooit aangehouden werd omdat "Mijn vader had goede plannen, hij kon goed onderduiken." (CGVS p.13). Evenwel dienen deze uitspraken aangaande zijn onderduiken in sterke mate genuanceerd te worden. Zo geeft u aan dat uw vader, in de periode van de door u beweerde problemen, naar het ouderlijk huis kwam, u geeft bovendien het ouderlijk huis op als één van de plaatsen waar hij momenteel verblijft (CGVS p.4, 8, 10, 13). Uw moeder en zus bevestigen eveneens dat hij in de periode van de problemen naar het ouderlijk huis kwam, zo geeft uw moeder aan dat hij één à twee keer per week langskwam voor korte tijd en ook uw zus gaf aan dat hij wel eens naar huis terugkeerde (CGVS moeder p.6, 11, CGVS zus p.5). Het hoeft niet te verwonderen dat het feit dat uw vader tijdens de periode van de problemen, alsook na jullie vertrek, naar het huis terugkeerde, uw beweerde problemen in zeer sterke mate ondermijnen. U geeft aan dat er sinds 24 mei 2018 een aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, dat er meermaals huiszoekingen bij jullie thuis hebben plaatsgevonden op zoek naar uw vader (CGVS p.11, CGVS moeder p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat het totaal niet aannemelijk is, in het kader van de door u beweerde problemen, dat uw vader naar de ouderlijke verblijfplaats terugkeert, de plaats die voor zijn vervolgers niet onbekend was. U geeft aan "Hij verbleef niet zo lang daar eigenlijk, heel af en toe, om ons te zien." Ook uw moeder gaf dit, zoals reeds werd opgemerkt, aan (CGVS p.13, CGVS moeder p.11). In gevolge van voorgaande argumentatie houdt dit geen steek. Bovendien blijkt dat hij zich in het dagelijkse leven mengt, zo geeft u aan dat hij naar de groentemarkt die zich vlakbij het ouderlijk huis bevindt, ging (CGVS p.8). Dit houdt, in het licht van voorgaande, geen steek. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat hij naar zijn café terugkeerde in de periode van de problemen. U hiermee geconfronteerd, zegt u "Hij verblijft minder dan een uur daar, binnen die tijd is het moeilijk voor de partij of de Saraya om hem op te pakken." (CGVS p.13). Het feit dat uw vader, tijdens de periode van de door u beweerde problemen, terugkeert naar de plaats van oorsprong van de problemen, ongeacht hoe lang hij er verbleef, doet in zeer sterke mate afbreuk aan de door u beweerde problemen en behoeft verder geen betoog.

In het licht van de door u afgelegde verklaringen, vindt het CGVS het tevens allerm minst aannemelijk dat zijn vervolgers er niet in geslaagd zijn hem aan te houden. U geeft aan dat uw vader problemen had met Hezbollah, Saraya Al Muqawa en Qiad Al Ama (CGVS p.11-12). U geeft aan dat Hezbollah geen toegang heeft tot het kamp. Dat enkel Saraya Al Muqawa en Qiad Al Ama toegang hebben in het kamp, op bevel van Hezbollah (CGVS p.13). Daar de vervolgers van uw vader dermate aanwezig zijn en er eveneens sinds 24 mei 2018 een aanhoudingsbevel tegen u vader werd uitgevaardigd, kan er verwacht worden dat ze effectievere manieren zouden ondernemen om uw vader aan te houden. Gezien uw verklaringen dat uw vader zich in de periode van de problemen naar het ouderlijk huis begaf, alsook naar het café, is het redelijkerwijs mogelijk dat uw vader met hen geconfronteerd zou worden. De vaststelling dat dit niet gebeurde, relativeert mede de door u beweerde problemen.

Wat tevens de door u beweerde problemen ondermijnt zijn uw verklaringen aangaande jullie vlucht naar het huurhuis in Bechamoun (juni-juli 2018). In de eerste plaats, merkt het CGVS op dat uw vader niet mee vluchtte (CGVS p.4). In het kader van het verblijf in het huurhuis geeft u aan "Omdat we op het eerste adres werden lastiggevalen, hebben we toen besloten naar een ander adres te verhuizen. Naar een veiligere situatie, maar de situatie was daar hetzelfde." (CGVS p.4). Het CGVS wijst wederom op de hoofdrol die uw vader speelde in de door u beweerde problemen. Als jullie wegvluchten van jullie ouderlijke verblijfplaats en jullie veiligheid elders gingen opzoeken, kan er in het licht van de door u beweerde problemen verwacht worden dat uw vader tevens met jullie zou meegaan. Daarnaast doet de volgende vaststelling tevens in sterke mate afbreuk aan de door u beweerde problemen. U geeft aan dat jullie naar het huurhuis vertrokken, omdat jullie op jullie gewoonlijke verblijfplaats lastig gevallen werden en dat jullie hoopten op een veiliger bestaan in het huurhuis. U geeft aan dat jullie ook in het huurhuis geconfronteerd werden met de vervolgers van uw vader en dat jullie daarom besloten terug te keren naar jullie gewoonlijke verblijfplaats (CGVS p.4). Het hoeft niet te verwonderen, dat het gegeven dat jullie terugkeren naar de plaats waar jullie eerder werden lastiggevalen en waarvan jullie gevlucht waren, in sterke mate afbreuk doet aan de door u beweerde problemen. Indien jullie effectief vluchten van een plaats waar de problemen zich voordeden, is het niet aannemelijk dat jullie ervoor kozen om na een maand terug naar deze plaats te keren. Dit doet wederom in sterke mate afbreuk aan de door u beweerde problemen. In dit kader dient aangestipt te worden dat uw moeder niet gesproken heeft over de periode in het huurhuis, wat eveneens de wenkbrauwen doet fronsen (CGVS moeder p. 4, 10).

Wat vervolgens verder de door u beweerde problemen ondermijnt, zijn de verklaringen die u geeft met betrekking tot uw werk. U geeft aan dat de vervolgers van uw vader hadden achterhaald waar u werkte en dat u op uw werk met hen verschillende keren geconfronteerd bent geweest (CGVS p.7). In de eerste plaats vindt het CGVS het opmerkelijk dat de vervolgers van uw vader klaarblijkelijk in staat waren om het adres van het huurhuis en het adres van uw werk te achterhalen, maar dat ze niet in staat waren uw vader op te sporen hoewel hij zich tevens naar het ouderlijk huis begaf en zich verplaatste naar het café. Bovendien blijkt dat ze ook bij uw zus A. langskwamen (CGVS zus p.10). Daarenboven vindt het CGVS uw gedrag, toen u geconfronteerd werd met de belagers van uw vader op het werk, niet aannemelijk. U geeft aan dat u sinds de vijfde maand geconfronteerd werd met de vervolgers van uw vader op uw werk, alsook dat u, in de periode juli-september, drie keer werd tegengehouden door Hezbollah en ondervraagd door hen werd (CGVS p.7, 11). De vaststelling dat u naar uw werk bleef gaan en er pas mee ophield na de beslissing van uw directeur (CGVS p.7), doet in sterke mate afbreuk van de door u beweerde problemen. Gezien de door u geschetste problemen, alsook gezien de druk die ze op u wilde uitoefenen om bij uw vader terecht te komen (CGVS p.11), kan er verwacht worden dat u niet zonder meer deze hele periode zou blijven werken, dat u met andere woorden eerder uw veiligheid zou gaan opzoeken. Het feit dat u bleef werken, tot wanneer een derde voor u bepaalde dat u diende te stoppen, doet mede afbreuk aan de door u beweerde problemen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw moeder dat ze niets heeft verteld over de problemen die u meemaakte (CGVS moeder p.7). Gezien jullie omwille van dezelfde reden een verzoek om internationale bescherming indienden, kan er verwacht worden dat zij op de hoogte is van al de problemen die u in het kader hiervan heeft gekend, om zo jullie asielaanvraag verder kracht bij te zetten. Het hoeft niet te verwonderen dat de vaststelling dat uw moeder niets verteld over uw beweerde problemen op het werk, afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve dienen de documenten besproken te worden die werden neergelegd. De originele identiteitskaarten, uw originele paspoort en de originele UNRWA registratie hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Het lidmaatschap van uw vader dient op zich niet betwist te worden, al staat dit geenszins de door u beweerde problemen gezien bovenstaande argumentatie. Het attest van tewerkstelling staat evenmin de door u beweerde problemen, hierbij wordt eveneens verwezen naar de hierboven uiteengezette argumentatie. Hetzelfde geldt voor de documenten die u neerlegt met betrekking tot het huurhuis in Bechamoun. Tot slot legt u het aanhoudingsbevel neer dat tegen uw vader werd uitgevaardigd. Dit dient enkel ter staving van een coherent en geloofwaardig relaas, waarin u niet heeft kunnen overtuigen. De medische documenten die u neerlegt in hoofde van uw moeder, dienen op zich niet betwist te worden. Evenwel zijn ze niet in staat bovenvermelde appreciatie van het CGVS om te buigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de

Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Shatila, waar jullie woonplaats zich aan de rand bevond, erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socioeconomische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt dat u tot de negende klas naar school ben gegaan en vervolgens gewerkt heeft van 2014 tot oktober 2018 (CGVS p.6, 10). Ter ondersteuning legt u hiervan een werkattest neer (CGVS p.10). Hieruit blijkt dat u over een uitgebreide werkervaring beschikt, alsook over professionele contacten, wat uw kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Uw zus A. geeft aan dat ze een periode aan de universiteit heeft gestudeerd, maar dat ze hiermee, zonder reden, gestopt is (CGVS zus p.7). Daarnaast blijkt dat ze verschillende jobs heeft uitgeoefend; ze werkte in een chocoladefabriek, als secretaresse van een tandarts en als lesgeefster aan kinderen (CGVS p.7). Hoewel ze haar universitaire studie niet heeft afgewerkt, blijkt dat ze over een degelijke opleiding beschikt, alsook over uitgebreide werkervaring en professionele contacten, wat tevens haar kansen op de arbeidsmarkt verhoogt. Tevens heeft uw moeder gestudeerd tot het eerste jaar van de Universiteit en werkte ze sporadisch als lesgeefster (CGVS moeder p.7-8), wat haar positie op de arbeidsmarkt tevens ten goede komt. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat de financiële situatie binnen het gezin 'normaal' was, voldoende om rond te komen (CGVS p.6). Bovendien staat het ouderlijke huis op naam van uw vader (CGVS moeder p.4). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u persoonlijk over een bromfiets en een auto beschikte, alsook dat uw vader een eigen auto heeft waarover hij nog steeds beschikt (CGVS p.6). Hieruit blijkt dat u en uw familie over een financiële marge beschikten. Uw zus geeft aan dat ook haar financiële situatie goed was (CGVS zus p.8). U geeft aan dat u de kosten van de reisweg, een aanzienlijk bedrag van 8000 dollar, zelf financierde door de inkomsten van uw werk (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat dit tevens getuigt van een degelijke financiële situatie. Uw moeder geeft aan dat ze niet op de hoogte is van de kostprijs van de reis, maar dat uw vader dit bekostigd heeft (CGVS moeder p.8). De reis van uw zus werd door haar echtgenoot bekostigd, een aanzienlijk bedrag van 14.000 dollar (CGVS zus p. 9).

Op vlak van UNRWA bijstand geeft u aan dat u beroep konden doen op de medische zorg van UNRWA (CGVS p.6), wat tevens bevestigd wordt door uw zus (CGVS zus p.4).

Uw moeder geeft aan dat, in geval de medische zorg van UNRWA ontoereikend was, jullie op eigen kosten instonden voor de medische hulp (CGVS moeder p.3).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen*

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u beweerde problemen met uw echtgenoot betreft, dient het CGVS vooreerst op te merken dat u deze niet heeft vermeld toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd een uiteenzetting te geven om welke redenen u uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Daar stelde u dat uw kinderen geen toekomst zullen hebben, de Palestijnen in Libanon worden immers niet gerespecteerd (Vragenlijst CGVS punt 3). Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat de geloofwaardigheid van uw beweerde echtelijke problemen, of op zijn minst de ernst hiervan, hierdoor ondermijnd worden. U hiernaar gepeild geeft tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS aan dat u toen psychologisch moe en uitgeput was omwille van de situatie in het opvangcentrum (CGVS p.10, 11). Dit biedt geen afdoende verschoning voor het niet eerder vermelden van deze feiten, het betreft hier immers uw persoonlijke motieven waarbij ervan uitgegaan kan worden dat u het vermelden hiervan laat primeren op het verwijzen naar de 'algemene situatie' van de Palestijnen. Wat de ernst van de door u beweerde problemen met uw echtgenoot tevens ondermijnt is het gegeven dat u na de maand bij uw familie in Bechamoun terugkeert naar uw echtgenoot en u daar nog verbleef tot uw vertrek op 3 oktober 2018 (CGVS p.3-4, 9-10). Indien u effectief dermate problemen zou hebben, kan er verwacht worden dat u niet zonder meer terugkeert naar uw echtgenoot en dat u daar nog een dermate lange tijd verblijft. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u op heden nog contact heeft met uw echtgenoot, vooral dan over de kinderen, en hij u zelfs de toestemming had gegeven om samen met uw zoontje het land te verlaten (CGVS p.7, 10). Indien u effectieve problemen zou hebben die een verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, kan er van uit gegaan worden dat u alle contact met hem vermijdt. U heeft met andere woorden niet kunnen overtuigen in de problemen met uw echtgenoot.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u evenmin ten overstaan van DVZ enige allusie maakte op de problemen omwille van uw vader, een vaststelling die de ongeloofwaardigheid van dit luik van uw motieven onderstreept (Vragenlijst CGVS punt 3).

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming buigen de appreciatie van het CGVS tevens niet om. De originele identiteitskaarten, het geboortebewijs van uw dochtertje en attest van bevalling, de kopies van de eerste pagina van de paspoorten, de UNRWA registratie, uw huwelijksakte en studiedocumenten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De brief die u neerlegt ter bevestiging van uw reisweg via Spanje buigt eveneens de appreciatie van het CGVS niet om, daar dit op zich hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In het verzoekschrift wordt een enig middel aangevoerd tegen de bestreden beslissing afgeleid uit de schending van artikel 3 van het EVRM, schending van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, schending van de artikelen 48/4 § 2, b en 52/2 Vreemdelingenwet; schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsnorm.

Vooreerst merkt verzoekster op dat "verweerster haar motivering steunt op het asielrelaas en de desbetreffende motivering voor de zoon van verzoekster en integraal weergegeven in kwestieuze beslissing. Zo verwijst verweerster naar een attest van tewerkstelling dat betrekking heeft op de zoon van verzoekster en niet op verzoekster zelf. Verweerster diende evenwel de individuele situatie van verzoekster te onderzoeken hetgeen niet blijkt uit kwestieuze beslissing". Verzoekster stelt dat hierdoor de zorgvuldigheidsnorm geschonden is aangezien zij "niet kan afleiden waarom haar het vluchtelingenstatuut/subsidiair beschermingsstatuut werd geweigerd". Verzoekster stelt in haar asielrelaas de volgende elementen te hebben aangehaald: "ze heeft een baby en heeft hoogzwanger Libanon verlaten gelet op het feit dat er voor zwangere vrouwen geen kraamhulp of voldoende medische verzorging/opvang is voorzien.

Vele vrouwen overlijden dan ook tijdens de bevalling. (stuk 6). Verder heeft verzoekster de intrafamiliale problemen met haar echtgenoot aangehaald en het feit dat de levensomstandigheden in de kampen erbarmelijk zijn, vooral voor kleine kinderen". Verzoekster stelt dat hierop niet of niet afdoende werd geantwoord door verweerster.

Verzoekster verwijt het CGVS zich te beperken tot de vaststelling dat uit haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat *"u uw verzoek om internationale bescherming deels baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw zoon M."*

Met verwijzing naar artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag stelt verzoekster dat de verwerende partij de individuele situatie van verzoekster diende te onderzoeken *"en na te gaan of er omstandigheden zijn buiten haar wil die haar genoodzaakt hebben het kamp in Libanon te verlaten. Indien dit het geval is heeft verzoekster immers van rechtswege recht op erkenning van de vluchtelingenstatus"*.

Het gezin moet worden erkend als vluchteling volgens artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en ze moeten *"niet aantonen dat ze in Libanon ook een gegronde vrees voor vervolging hebben volgens artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag"*. Het verzoekschrift benadrukt dat het een Soennitisch gezin van Palestijnse origine betreft dat *"heel lang in het Al Shatila UNRWA-kamp in Libanon heeft gewoond"* en dat *"hun vader werd gezocht door Hezbollah en de sjitische meerderheid"*. In ondergeschikte orde voert verzoekster aan dat het *"UNRWA geen gepaste medische opvang kon bieden voor haar vergevorderde zwangerschap/bevalling zodat men kan aannemen dat het gezin verhinderd wordt om nog UNRWA bescherming te genieten"*. Verzoekster stelt verder dat *"uit de aangeleverde informatie blijkt dat er voor zwangere vrouwen geen gepaste behandeling bestaat in een UNRWA-ziekenhuis"* en dat *"het sterftecijfer dan ook hoog [is]. Ook de Libanese publieke gezondheidszorg staat niet open voor Palestijnen"*. Verder voert verzoekster aan dat *"ook de algemene sociaal-economische toestand voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon en in het vluchtelingenkamp en haar medische situatie haar ertoe bracht Libanon te ontvluchten"*.

In casu is dan ook aangetoond dat in geval van een terugkeer naar Libanon verzoeker een reëel risico loopt om in een mensonwaardige situatie terecht te komen en een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 §2, b van de Verblijfswet. Daardoor kan aangenomen worden dat het gezin vertrokken is uit het mandaatgebied van UNRWA om redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun eigen wil, en daardoor verhinderd wordt om de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Bijgevolg dient het gezin erkend te worden als vluchteling, overeenkomstig artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag."

Volgens verzoekster heeft verwerende partij *"het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met alom bekende rechtsfeiten"*. Verzoekster verwijst verder naar haar stuk 3 die de erbarmelijke situatie van Palestijnen in de kampen aantonen, dat het *"EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet"* en dat *"het niet veilig is voor verzoekster terug te keren met haar twee kleine kinderen"*.

Verzoekster verwijst verder naar een arrest van de Raad van 24 juni 2010 waarin wordt gesteld *"dat wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn die niet belet dat de overheid zich in fine moet afvragen of het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het risico op een ernstige schade kan aangetoond worden door de gegevens van de zaak die redelijkerwijze als vaststaand kunnen worden beschouwd"*. Volgens verzoekster staat in casu de identiteit en afkomst van verzoekster, de etnische minderheid waartoe zij behoort en de erbarmelijke omstandigheden in de kampen, vast. Zij verzoekt de Raad *"het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing van het CGVS te willen vernietigen"*.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan haar verzoekschrift:

Stuk 1: kopie bestreden beslissing;

Stuk 2: pro deo aanstelling;

Stuk 3: levensomstandigheden kamp;

Stuk 4: geboorteakte kind;
Stuk 5: attest OKAN;
Stuk 6: medische opvang.

2.2.2. Verwerende partij legt op 6 december 2019 een aanvullende nota dd. 5 december 2019 neer waarin het CGVS stelt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt, maar dat daaruit echter niet blijkt dat *“deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen”*. Aan de aanvullende nota voegt het CGVS de *“COI Focus. PALESTINIAN TERRITORIES – LEBANON. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes, 9 August 2019 (update)”* en de *“COI Focus. Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 5 juli 2019 toe.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de CGVS de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de CGVS. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedure richtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedure richtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatie richtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de

Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoekster om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoekster moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoekster”* (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, , punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen

Deze regels zijn onverkort van toepassing op de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ, C-364/11, *Mostafa Abed El Karem El Kott, e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, par. 64 - 65 en 81).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 §4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.

2.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Voorafgaande opmerking

Waar het verzoekschrift stelt dat verwerende partij, door haar motivering te steunen op het asielrelaas en de desbetreffende motivering voor de broer van verzoekster, de individuele situatie van verzoekster niet te hebben onderzocht, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de beslissing genomen ten aanzien van de broer integraal overneemt en dit motiveert als volgt: *“Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw broer M. (CG 19/10753, OV 8.758.286 en uw moeder E. S. (CG 18/20140, OV 8.722.938; CGVS p.5, 9-11) . In hun hoofde werd een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg wordt ook in uw hoofde een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw broer”.*

De Raad wijst er op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoekster, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

De verwerende partij heeft evenwel terecht verwezen naar de weigeringsbeslissingen die genomen werden ten aanzien van de broer van verzoekster, gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekster met het asielrelaas van haar broer. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster haar land van herkomst deels ontvluchtte omwille van problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door haar broer werden aangehaald, en die betrekking hebben op de problemen van haar vader met groeperingen die gelieerd zijn aan Hezbollah. Bovendien verwijst de beslissing genomen t.a.v. de broer van verzoekster, uitdrukkelijk naar de verklaringen van verzoekster en haar moeder bij het CGVS, in het bijzonder met betrekking tot de problemen van haar vader (zie beslissing broer, p. 2 en 3.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zich bij haar verzoek om internationale bescherming bijkomend beroept op problemen met haar echtgenoot, en verder enkel verwijst naar de ontoereikende medische voorzieningen van UNRWA en de algemene sociaal-economische toestand voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon en in het vluchtelingenkamp. De bestreden beslissing wijdt evenwel een aparte paragraaf aan verzoeksters echtelijke problemen en concludeert wat betreft verzoeksters beweringen inzake de sociaal-economische toestand en ontoereikende medische zorgen door UNRWA dat dit *“te algemeen is om hier een persoonlijke situatie van ernstige veiligheid uit te kunnen afleiden”.*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing hierdoor voldoende gemotiveerd is en verzoekster niet ernstig kan beweren dat de verwerende partij haar individuele situatie niet heeft onderzocht. Een schending van de motiveringsplicht kan hier niet uit afgeleid worden (zie RvS 21 februari 2007, nr. 168.045; RvS 9 december 2005, nr. 152.447).

2.4.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.*

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 13 december 2011 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen.*

Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

2.4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekster geregistreerd is bij het UNRWA en bij de Libanese autoriteiten, als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en ook bijstand verkreeg van de UNRWA. De identiteit en herkomst van verzoekster worden door de CGVS niet twijfel getrokken. Ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker bij het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) o.a. haar originele identiteitskaart, een kopie van haar UNRWA registratiekaart; een kopie van de eerste pagina van haar paspoort (geldigheid 10 oktober 2017 – 10 oktober 2022) en van het paspoort van haar zoontje (geldigheid 25 september 2018 – 25 september 2019, een kopie van een vertaling van haar huwelijksakte en een kopie van een medisch attest met betrekking tot haar bevalling in België voorgelegd. Hieruit blijkt dat verzoekster onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en dus artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet valt (Zie ook UNHCR, Guidelines on International Protection No 13. Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees, December 2017, par. 42).

De centrale vraag is dus of op het ogenblik van het uitspreken van het arrest van de RvV verzoekster bescherming of bijstand geniet in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dan wel of de bijstand van de UNRWA aan verzoekster om een of andere reden is opgehouden overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster thans bescherming geniet in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag heeft het Hof van Justitie gesteld dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 12, lid 1, a) van de Richtlijn 2011/95/EG verwijst, niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting te beëindigen ((HvJ, *El Karem El Kott*, e.a., punt 49). Daaruit volgt dat de in artikel 12, lid 1, a) eerste volzin van de Richtlijn vastgelegde uitsluitingsgrond niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” door de UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook diegenen die, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort voor het indienen van een asielerzoek, voor zover die bijstand niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, a) (HvJ, *EL Kott* e.a., punt 52).

In casu verbleef verzoekster in Libanon niet ver van het vluchtelingenkamp Al Shatila tot haar huwelijk en sinds haar huwelijk in Al Shatila en was zij al die tijd als UNRWA vluchteling geregistreerd. Zij verliet Libanon op 3 oktober 2018 en diende op 17 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Het feit dat verzoekster voor haar vertrek uit haar land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekster van toepassing was.

2.4.3. Wat betreft de beëindigingsgrond van de uitsluiting onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag merkt de Raad op dat in zijn arrest van 19 december 2012 het Hof van Justitie heeft gesteld dat artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin van de Richtlijn 2011/95/EG aldus moet worden uitgelegd dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen (HCV) „om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielerzoek van die persoon, moeten op basis van een individuele beoordeling van het verzoek nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast.”*.

Waar de asielinstantie heeft vastgesteld dat bijstand of bescherming door de UNRWA is opgehouden volgt uit artikel 12, lid 1 a, tweede volzin van de Richtlijn 2011/945/EU de toekenning van rechtswege van de vluchtelingenstatus, voor zover verzoekster niet binnen de werkingssfeer van de andere uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ, *El Kott e.a.*, punt 76). In dergelijk geval moet de verzoekster niet noodzakelijkerwijze aantonen dat zij vervolging vreest in de zin van de vluchtelingendefinitie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (3) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ, *El Kott e.a.*, punt 55-65). Dit zal het geval zijn wanneer de betrokkene zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast. Bij de beoordeling of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.4.3.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

De Raad wijst er op dat volgens het UNHCR de termen “bijstand of bescherming” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag als alternatieven moeten worden gelezen. Dit betekent enerzijds dat zij betrekking hebben op ofwel de bescherming of wel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR en dat een persoon die op dit ogenblik ofwel de bescherming ofwel de bijstand geniet van een dergelijke organisatie (*in casu* UNRWA), uitgesloten is van de vluchtelingenstatus. Anderzijds herinnert de Raad er aan dat van een verzoeker om internationale bescherming ook niet kan worden vereist dat hij of zij moet aantonen dat zowel de bescherming als de bijstand van UNRWA hebben opgehouden te bestaan (UNHCR, Guidelines on International Protection No 13, par. 22). De Raad herinnert er ook aan dat het UNRWA mandaat van bij de start een beschermingscomponent heeft gehad (UNHCR, Guidelines on International Protection No 13, par. 6, zie ook COI Focus, Palestinian territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact of its programmes, 23 /11/2018, p. 8) maar dat het niet verantwoordelijk is voor het beheer en de veiligheid van de vluchtelingenkampen, wat een verantwoordelijkheid blijft van de autoriteiten van de landen waar UNRWA actief is.

Wat betreft de stelling van de CGVS dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon werpt verzoekster op dat omwille van gebrekkige medische voorzieningen het gezin verhinderd werd om nog UNRWA bijstand te genieten en dat zij geen gepaste behandeling kan krijgen in een UNRWA-ziekenhuis.

Uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand.

Waar verzoekster stelt dat de bijstand van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, moet zij evenwel aantonen dat UNRWA is opgeheven of dat zij om redenen onafhankelijk van haar wil, niet langer beroep kan doen op die bijstand.

Uit het voorgaande blijkt noch dat het agentschap is opgeheven noch dat het niet langer bijstand zou leveren aan Palestijnse vluchtelingen. De loutere bewering van verzoekster dat het gezin verhinderd wordt om nog UNRWA bijstand te genieten omdat haar geen gepaste medische opvang kon geboden worden, zonder dat dit gestaafd is door objectieve landeninformatie, volstaat niet om het tegendeel te

bewijzen. De vraag of de bijstand die UNWRA in de praktijk biedt kan beschouwd worden als voldoende om zijn opdracht te vervullen wordt behandeld in punt 2.4.3.2.

2.4.3.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen

Wat betreft de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen, werpt verzoekster enkel op dat *“UNRWA geen gepaste medische opvang kon bieden voor haar medische problematiek zodat men kan aannemen dat het gezin verhinderd wordt om nog UNRWA bijstand te genieten”* en dat *“[U]it de aangeleverde informatie blijkt dat verzoekster aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt en hiervoor geen gepaste behandeling kan krijgen in een UNRWA-ziekenhuis (tenzij op eigen middelen hetgeen ze niet kunnen bekostigen). Ook de Libanese publieke gezondheidszorg staat niet open voor Palestijnen”*.

De bestreden beslissing stelt, wat betreft de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te vervullen, met verwijzing naar de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat *“UNWRA heden niet langer bijstand zou leveren of dat UNWRA haar opdracht niet meer kan vervullen”*. Het verwijst daarvoor specifiek naar het strategisch plan dat het Agentschap heeft uitgewerkt om het hoofd te bieden aan de impact van het Syrisch conflict en het feit dat de het deficit waarmee UNRWA geconfronteerd werd na de beslissing van de VSA om haar vrijwillige bijdrage aan het Agentschap te verminderen, gereduceerd werd tot 21 miljoen dollar.

De Raad stelt vast dat uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA in september 2018 werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, werd UNRWA's deficit gereduceerd tot 21 miljoen dollar in 2018. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019, die door het CGVS d.m.v. een aanvullende nota werd neergelegd, blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog kampte met een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar.

Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

De Raad, in navolging van de CGVS, komt tot de conclusie dat uit de beschikbare informatie echter niet blijkt dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA op dit ogenblik niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNWRA er haar opdracht niet meer kan vervullen.

Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNWRA in Libanon zorgt voor gratis primair en secundair onderwijs voor meer dan 38.000 leerlingen in 68 scholen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven.

Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Bovendien heeft UNWRA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat UNRWA op dit ogenblik nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete landeninformatie aanbrengt die deze conclusie weerlegt, noch staft zij met concrete bewijzen haar stelling dat zij ernstige gezondheidsproblemen heeft en hiervoor geen gepaste behandeling kan krijgen in een UNRWA-ziekenhuis tenzij op eigen kosten.

2.4.3.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

2.4.3.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott e.a.* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNWRA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen”* (HvJ, *El Kott e.a.*, punt 64).

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNWRA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermings-gerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

2.4.3.3.2. Verzoeksters vluchtmotieven

Na grondig onderzoek van alle elementen in het administratief dossier en rekening houdend met de verklaringen en toelichting tijdens de zitting van verzoekende en verwerende partij, stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeksters vluchtmotieven zijn grotendeels gebaseerd op dezelfde vervolgingsfeiten die door haar broer en moeder werden ingeroepen, met name dat hun vader/echtgenoot zou gezocht worden door Hezbollah, Saraya Al Muqawa en Qiad Al Ama, omwille van het feit dat hij laatstgenoemde organisatie heeft tegengewerkt bij de recrutering van jongeren in zijn café voor de strijd in Syrië. In zijn arrest nr. 231 135 van 13 januari 2020 heeft de Raad de met betrekking tot de vluchtmotieven van verzoeksters broer het volgende vastgesteld:

“De Raad stelt samen met de CGVS vast dat volgens verzoekers verklaringen zijn vader nog steeds in Libanon verblijft en dat hij bang was om in de luchthaven opgepakt te worden en om die reden niet samen met de rest van de familie gevlucht is, terwijl verzoeker en zijn familieleden op legale wijze Libanon hebben verlaten via de luchthaven van Beiroet, terwijl hij tegelijk stelde dat zij constant werden lastiggevallen omwille van de problemen van zijn vader. De Raad deelt de analyse van de CGVS dat deze elementen de geloofwaardigheid van verzoeker en de door hem beweerde problemen ondermijnen

nu het inderdaad onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker en zijn familieleden ongehinderd Libanon via de luchthaven met gebruik van hun eigen paspoorten hadden kunnen verlaten indien hun vader daadwerkelijk werd gezocht en zij omwille van zijn problemen door hogergenoemde organisaties meermaals waren opgepakt en ondervraagd. Wat betreft zijn vertrek op legale wijze uit Libanon stelt de Raad ook vast dat verzoeker verklaart voordien tweemaal een poging te hebben ondernomen om via de luchthaven te vertrekken, en dat hij bij de tweede poging niet aan boord mocht van een Ethiopisch vliegtuig maar dat de reden daarvoor hem niet bekend is (gehoorverslag CGVS, p. 9), maar verder “geen problemen heeft ondervonden met de algemene veiligheid” op de luchthaven omdat “volgens de wetten konden ze niets tegen mij doen, ik was hun doel niet, mij vader” (gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze verklaringen ondermijnen verder het ongeloofwaardige karakter van verzoekers verklaringen als zou hij omwille van de problemen van zijn vader ook lastig gevallen zijn door Hezbollah, Saraya al Muqawa en Qiada al Ama. Het voorgaande wordt niet op overtuigende wijze ontkracht door de stelling van verzoeker in het verzoekschrift dat “het feit dat de man af en toe naar het ouderlijk huis terugkeerde – al was het maar voor een uur – is eveneens begrijpelijk omdat hij ook zijn gezin wilde zien” noch door de stelling dat het feit dat “hij nog niet werd aangehouden bewijst de stelling van verzoeker dat zijn vader diende onder te duiken voor zijn belagers”.

Dit geldt evenzeer voor de stelling van verzoeker dat zijn vader veilig was in Libanon aangezien hij geregeld van adres veranderde terwijl hij tegelijk stelt dat zijn vader in de periode dat hij problemen had met hogergenoemde organisaties naar het ouderlijk huis en zijn café terugkwam. De uitleg van verzoeker dat hij daar telkens niet lang verbleef en enkel naar het ouderlijk huis terugkwam om zijn familie te zien overtuigt niet. Zeker in het licht van het aanhoudingsmandaat dat op 24 mei 2018 tegen verzoekers vader werd uitgevaardigd, ondermijnt het feit dat hij zich zou begeven naar het ouderlijk huis een plaats die, zoals de CGVS terecht opmerkt, “voor zijn vervolgers niet onbekend was” (gehoorverslag CGVS, p. 2), verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Tenslotte stelt de CGVS niet ten onrechte dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot het huurhuis in Bechamoun en zijn werk verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen ondermijnt. Het komt de Raad inderdaad weinig geloofwaardig over dat verzoeker en zijn familieleden eerst het ouderlijk huis inruilen voor een huurhuis in Bechamoun omdat ze in het ouderlijk huis werden lastiggevalen door de belagers van zijn vader, maar vervolgens naar dat laatste huis terugkeerden nadat zij ook in het huurhuis werden lastiggevalen. Ook de problemen die verzoeker beweerdelijk ondervond met de vervolgers van zijn vader op zijn werk zijn niet erg aannemelijk nu de Hezbollah gedurende vier maanden tweemaal per maand naar zijn werk kwam en naar hem vroeg; maar de verzoeker desondanks naar zijn werk bleef komen. De Raad treedt de CGVS bij dat de vaststelling dat verzoeker naar zijn werk bleef gaan en er pas mee ophield na de beslissing van zijn directeur, in sterke mate afbreuk doet van de door hem beweerde problemen.

Gezien bovenstaande analyse van de bestreden beslissing en de kritiek van de verzoeker komt de Raad tot het besluit dat de vaststellingen van de CGVS wel degelijk steun vinden in het dossier en dat de motieven in de bestreden beslissing wel degelijk draagkrachtig en pertinent zijn en maakt deze vaststellingen tot de zijne. De stelling van verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zijn individuele situatie werd onderzocht kan niet worden bijgetreden door de Raad. De voorgelegde documenten, met inbegrip van het voorgelegde aanhoudingsbevel van verzoekers vader, worden niet aangevuld door voldoende samenhangende en aannemelijke verklaringen, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in zijn verzoekschrift blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de GVS de bewijskracht van het aanhoudingsbevel zomaar naast zich neer heeft gelegd, noch dat hierop onvoldoende werd geantwoord. De Raad stelt derhalve vast dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 §4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan”.

Vermits het door de broer van verzoekster voorgehouden asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, komt de Raad tot hetzelfde besluit met betrekking tot het gedeelte van het relaas van verzoekster dat gebaseerd is op de vervolgingsfeiten die door haar broer werden ingeroepen met betrekking tot hun vader.

Naast de problemen veroorzaakt door het feit dat er tegen haar vader een arrestatiebevel werd uitgevoerd en hij gezocht werd en twee keer bij verzoekster bleef overnachten, stelt verzoekster dat zij problemen had met haar echtgenoot sinds maart 2018. Nadat zij een maand bij haar familie in het huurhuis in Bechamoun had verbleven had zij haar opnieuw verzoend met haar echtgenoot maar de problemen zijn opnieuw begonnen nadat Saraya Al Muqawa bij hen langskwamen op zoek naar haar vader.

Haar echtgenoot vroeg haar afstand te doen van haar familie en werd daarna weer agressief t.o.v. verzoekster. Haar echtgenoot zou een tijdje een relatie gehad hebben met iemand anders en haar geslagen hebben in het bijzijn van hun zoon.

Na grondige analyse van het gehoorverslag en de elementen in het administratief dossier stelt de Raad vast dat het CGVS op goede gronden heeft besloten dat de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen hieromtrent ondermijnd worden door het feit dat ze hierover niets heeft vermeld tijdens het interview bij de DVZ, het feit dat zij alsnog naar haar echtgenoot terugkeerde na haar verblijf bij haar familie in Bechamoun en het feit dat haar echtgenoot verzoekster toestemming gaf om Libanon te verlaten met haar zoontje. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster verklaart dat haar echtgenoot de kost van de reis ten belope van 14.000 dollar betaalde (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 9) en dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonst dat haar beweerde problemen met haar echtgenoot gelijkgesteld kunnen worden met een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid en zij zich niet aan het beweerdelijk huiselijk geweld zou kunnen onttrekken in Libanon. Bovendien verklaart verzoekster ter terechtzitting dat de problemen met haar echtgenoot opgelost zijn.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeksters stelling dat ze Libanon hoogzwanger heeft verlaten en dat er voor zwangere vrouwen geen kraamhulp of voldoende medische verzorging/opvang is voorzien en dat veel vrouwen overlijden tijdens de bevalling niet relevant is, nu zij ondertussen is bevallen van haar dochter in België. De Raad stelt bovendien vast dat het door verzoekster neergelegde en in het Arabisch opgestelde document met betrekking tot de behandeling van zwangere vrouwen in Libanon (stuk 6) niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Dit document wordt bijgevolg, in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen.

2.4.3.3.3. Verzoeksters socio-economische situatie

Verzoekster stelt dat ook de algemene sociaal-economische toestand voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon en in het vluchtelingenkamp haar medische situatie haar ertoe brachten om Libanon te verlaten en dat de levensomstandigheden in de kampen erbarmelijk zijn, vooral voor kleine kinderen. Verzoekster voegt ter ondersteuning drie foto's toe aan haar verzoekschrift waarvan zij beweert dat zij aantonen dat *“de electriciteitssituatie in Shatila nergens dichtbij veilig is”* en *“vooral voor kinderen creëert dit een onzekere omgeving”*.

Bij gebrek aan definitie van de term *“situatie van ernstige onveiligheid”* in de rechtspraak van het HvJ, onderzoekt de Raad het bestaan van dergelijke situatie in hoofde van verzoekster in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna 'EHRM') inzake artikel 3 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Het EHRM heeft de algemene principes van zijn jurisprudentie inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Sweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, par. 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italy* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, par. 124-133).

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bijvoorbeeld EHRM, *M.S.S. t. België en Griekenland*, 21 januari 2011, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

Mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, par. 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Zweden*, par. 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, par. 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, par. 102 en *H.L.R. v. France*, arrest van 29 april 1997, par. 40).

Het EHRM heeft ook geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 128-129 en EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991 § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM veel belang, bovenop de informatie verstrekt door de autoriteiten van de Verdragsstaat, aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland [GC]*, nr. 30696/09, arrest van 21 januari 2011 §§ 347 en 348; EHRM, *Said v. Nederland*, nr. 2345/02, arrest van 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 67; EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 22414/93, arrest van 15 november 1996 §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, par. 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, par. 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, par. 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, par. 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM, *Salah Sheekh v. Nederland*, nr. 1984/04, arrest van 11 januari 2007, § 148).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Socio-economische overwegingen zijn in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254 ; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283 ; EHRM, *S.H.H. v. the United Kingdom*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

Hierbij moet ook opgemerkt worden dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende behandeling op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden

met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is en dat de levensomstandigheden in vluchtelingenkamp Al Shatila erbarmelijk kunnen zijn, maar stelt, in navolging van de CGVS, dat niet elke persoon die in de vluchtelingenkampen in Libanon woont in precare omstandigheden leeft. In zijn arrest nr. 231 135 van 13 januari 2020 inzake het beroep van verzoeksters broer tegen de beslissing van de CGVS in zijn hoofd kwam de Raad tot de volgende vaststellingen.

“De Raad stelt vast dat verzoeker school heeft gevolgd tot de negende klas (15 jaar) en geen verdere opleidingen heeft gevolgd. Verzoeker verklaart dat de reden waarom hij op dat ogenblik is gestopt met school gelegen was in het feit dat Libanezen voorrang kregen op dat ogenblik en verzoeker verwezen werd naar de UNRWA scholen. Toen hij zich aanbood bij de UNRWA-school weigerden ze hem in te schrijven omdat hij in een staatsschool begonnen was en daar zijn schoolloopbaan moest volmaken (gehoorverslag CGVS, p. 6). Niettegenstaande zijn beperkte scholingsgraad, heeft verzoeker evenwel onafgebroken gewerkt in een bedrijf tussen 2014 en 2018, waar hij opklom tot verantwoordelijke van zijn afdeling (gehoorverslag CGVS, p. 6). De Raad stelt vast dat dit blijkbaar voldoende inkomsten opleverde om ook zijn reis naar België te financieren, aangezien hij verklaart dat hij de kostprijs van zijn reis (8.000 dollar) heeft betaald met het geld dat hij bij zijn werkgever verdiende (gehoorverslag CGVS, p. 9) en beschikte hij over een bromfiets en een auto, wat een zekere financiële armslag aantoont. De substantiële professionele ervaring van verzoeker is een belangrijke troef voor zijn kansen op de arbeidsmarkt, terwijl ook zijn vader nog inkomsten uit zijn café heeft waarop hij en zijn andere familieleden zouden kunnen terugvallen.

Het artikel dat door verzoeker aan zijn verzoekschrift wordt toegevoegd, stelt dat recente beperkingen werden opgelegd door de Libanese agentschappen tegen arbeiders en instellingen van Palestijnse vluchtelingen onder het voorwendsel van het ontbreken van werkvergunningen en dat “de Libanese autoriteiten voorkomen dat de Palestijnse vluchtelingen in ongeveer 72 beroepen werken”. De Raad stelt vast dat het in het Nederlands geschreven artikel dat werd toegevoegd aan het verzoekschrift geen enkele bronvermelding bevat zodat het voor de Raad onmogelijk is na te gaan wie de auteur van het bericht is, noch de authenticiteit van de inhoud van het bericht. Hoe dan ook bevat het artikel geen concrete elementen die betrekking hebben op verzoekers situatie en toont niet aan hoe, ondanks de hierboven genoemde persoonlijke situatie van verzoeker, hij desondanks in een situatie zou terecht komen die gelijkgesteld kan worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook in concreto aan te tonen dat, ingeval van terugkeer naar Libanon, zijn socio-economische situatie moet bestempeld worden een situatie van ernstige onveiligheid, in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van artikel 3 EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker hier niet in slaagt door de enkele verwijzing naar het bijgevoegde artikel zonder dit te betrekken op zijn individuele situatie.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt die in haar hoofde tot een ander besluit kunnen leiden. Verzoekster verklaarde in september 2017 één semester aan de Arabische Universiteit de richting business en boekhouding te hebben gevolgd en deze studie te hebben opgegeven omdat ze het systeem van de universiteit niet goed vond (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoekster verklaarde ook dat zij haar hele leven heeft gewerkt tot in 2017 in diverse functies. Verder stelde zij dat haar echtgenoot haar reis naar België (ten belope van 14.000 dollar) heeft bekostigd terwijl haar moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar echtgenoot, verzoeksters vader, spaargeld had (gehoorverslag CGVS moeder, p. 8). Ter terechtzitting verklaarde verzoekster bovendien dat de problemen met haar echtgenoot opgelost zijn. De professionele ervaring van verzoekster is een belangrijke troef om terug aan de slag te gaan in Libanon en uit de verklaringen van verzoekster en verzoeksters moeder blijkt dat haar vader en echtgenoot in elk geval over voldoende middelen beschikten om de reis van haar moeder en zichzelf te bekostigen, waardoor kan aangenomen worden dat ze kan terugvallen op financiële steun van haar familie in Libanon.

In het verzoekschrift wordt enkel verwezen de algemene situatie van Palestijnen in Libanon en de erbarmelijke levensomstandigheden in de kampen, vooral voor kleine kinderen, en worden, zoals hoger aangehaald drie foto's toegevoegd ter illustratie maar zonder dit verder te staven met landeninformatie

die bovenstaande vaststellingen weerlegt. Dit volstaat, naar het oordeel van de Raad, niet om te besluiten dat zij zich, omwille van de socio-economische omstandigheden in Al Shatila in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

2.4.3.4. Mogelijkheid tot terugkeer

Verzoekster kan maar opnieuw een beroep doen op de bescherming of bijstand van UNRWA indien zij in staat is op een veilige manier terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar zij haar gewoonlijke verblijfplaats had. De bestreden beslissing stelt dat bij UNRWA of DAPR geregistreerde Palestijnen *anno* 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten kunnen vernieuwen of verlengen. In zijn aanvullende nota dd. 5 december 2019 voegt het CGVS de *“COI focus Libanon “Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 5 juli 2019 toe.

Uit deze COI focus blijkt dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. Palestijnse vluchtelingen die bij de UNWRA en het DAPR geregistreerd zijn worden op aanvraag reisdocumenten uitgereikt die om de drie jaar hernieuwd kunnen worden. Volgens Libanese officiële instanties kunnen Palestijnen in het bezit van geldige reisdocumenten zonder problemen naar Libanon terugkeren, zolang hun dossier niets van criminele aard bevat. Deze informatie werd bevestigd door Palestijnse instanties, non gouvernementele organisaties en IOM.

Palestijnen wiens reisdocument in het buitenland verlopen is, kunnen een verlenging of vernieuwing aanvragen op de ambassade. Ook bij verlies van het reisdocument kan een nieuw document bij de ambassade worden aangevraagd. De aanvraag wordt voorgelegd aan de Libanese Sûreté Générale (SG). Palestijnse diplomaten geven aan niet op de hoogte te zijn van eventuele problemen bij de aanvraag van een reisdocument maar stelden wel dat de procedure ettelijke maanden kan duren. Een medewerker van de mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organisation (PHRO) stelde dat indien men geen geldige documenten heeft of kan verwerven, er onderhandeld moet worden met de SG en wees er op dat deze onderhandelingen moeizaam kunnen verlopen aangezien Libanon de druk opvoert om Palestijnse vluchtelingen buiten Libanon te houden. Een door CEDOCA gecontacteerde medewerker van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in Brussel stelt dat het geen evidentie is om hier een *laisser-passer* te bekomen, maar ook dat ze geen weet hebben van controles naar vrijwillige terugkeer met een slechte uitkomst.

De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft volgens deze informatie, weliswaar gebaseerd op bronnen die in 2014 werden gecontacteerd, geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (COI Focus, p. 10). Een door CEDOCA in juni 2019 gecontacteerde Libanon expert van Human Rights Watch verklaarde dat de organisatie geen recent onderzoek deed naar terugkeermogelijkheden van Palestijnen uit Libanon, maar dat ze geen weet heeft van beleidswijzigingen en dat het in het verleden zo was dat de in Libanon geregistreerde Palestijnen konden reizen mits het bekomen van reisdocumenten van de SG. Volgens één bron geconsulteerd door CEDOCA (Palestinian Human Rights Organisation) in februari 2016 gaf de Sûreté Générale tegenstrijdige informatie met betrekking tot de vraag of illegale uitreis uit Libanon een probleem stelt bij terugkeer. Volgens één ambtenaar stelde dit geen probleem, volgens een ander zou in dat geval de persoon in kwestie worden ondervraagd en tot drie dagen worden vastgehouden. De gecontacteerde organisatie stelde evenwel dat aangezien weinig Palestijnen na een illegale uitreis en asielaanvraag in het buitenland terugkeren naar Libanon, het voor de PHRO moeilijk is het risico na terugkeer na een illegale uitreis te documenteren.

Tenslotte merkt de Raad op dat volgens de COI Focus een asielaanvraag in België geen bezwarende factor of reden tot vervolging vormt in Libanon volgens de consulaire medewerker van de Libanese ambassade in Brussel. Ook de vereiste van een verblijfskaart van het land van verblijf die volgens de website van de Libanese ambassade bij de aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen moet worden voorgelegd, lijkt in de praktijk geen beletsel te vormen voor het verkrijgen van een reisdocument. Volgens de consulaire medewerker van de Libanese ambassade is geen verblijfskaart *stricto sensu* vereist, maar volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België (COI Focus, p. 16).

De Raad stelt vast dat verzoekster in het bezit is van haar originele identiteitskaart en dat van haar zoontje; een kopie van haar UNWRA registratiekaart en een kopie van de eerste bladzijde van haar paspoort en dat van haar zoontje (administratief dossier, stuk 14).

Uit hoger geciteerde landeninformatie blijkt dat bij verlies van het reisdocument een nieuw document bij de ambassade kan worden aangevraagd op de Libanese ambassade en dat een document ter staving van een beëindigde asielpcedure in België volstaat om te voldoen aan de vereiste van verblijfskaart van het land van verblijf. De Raad stelt ook vast dat verzoekster de bestreden beslissing op dit punt niet betwist, noch landeninformatie voorlegt die bovenstaande informatie uit de geciteerde COI Focus weerlegt, zodat niet aangetoond is dat het voor verzoekster onmogelijk is om een reisdocument te bekomen en op een veilige manier terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar zij haar gewoonlijke verblijfplaats had.

2.4.3.5. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “Libanon – Veiligheidssituatie update” van 14 mei 2019) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale Salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. Zoals aangehaald in de bestreden beslissing betrof de laatste terroristische aanslag in Beiroet een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en Soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten”.

Tegelijk blijkt uit de COI Focus dat sinds 2016 een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie werd vastgesteld en dat eind januari 2019 een einde kwam aan een lange periode van instabiliteit en dat diverse bronnen spreken van een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verder wordt met betrekking tot de Palestijnse vluchtelingenkampen het volgende gesteld in de bestreden beslissing: *“In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd.*

Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren”.

De Raad stelt vast dat wat betreft de situatie in het vluchtelingenkamp Al Shatila, waar verzoeksters woonplaats zich bevond, de CGVS erkent dat de omstandigheden erbarmelijk kunnen zijn doch benadrukt dat *“niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft”*. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing een paragraaf bevat over de situatie in Ayn al-Hilwah wat *in casu* niet relevant is omdat verzoekster er niet verbleef. Wat specifiek de veiligheidssituatie in Al Shatila betreft, wordt in de COI Focus enkel melding gemaakt van een gewapend treffen tussen Fatah al-Intifadah en de groep al-Sa’iqa met machinegeweren en raketgranaten (Rocket Propelled Grenades, RPG’s) op 7 maart 2018 wat resulteerde in een dode en twee gewonden. Kort hierna werd een verdachte door het Libanese leger gearresteerd. Verzoekster brengt noch in het verzoekschrift noch ter zitting concrete informatie aan met betrekking tot de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Al Shatila.

De Raad concludeert dat de beschikbare landeninformatie aangereikt door de CGVS en verzoekster geen elementen bevat waaruit kan besloten worden dat verzoekster zich in Libanon in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is haar in zijn mandaatgebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

2.5. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en verzoekster bovendien niet aantoont dat zij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van haar wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekster conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, *“subsidiar”* wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoekster zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een *“individuele beoordeling van alle relevante elementen”* werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de beslissing met redenen omkleed moet zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en deze te baseren op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, en was een tolk aanwezig die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET